

סיפור מהחיים / שמעון אגסי

"כי אל קנא יהנה אלהיך בקרבך פן יחרה אף יהנה אלהיך בך והשמירך מעל פני האדמה." דברים, פרק ו' פסוק טז'
"כי אנכי יהנה אלהיך אל קנא פקר עין אבת על בנים על שלשים ועל רבעים..." שמות, פרק כ', פסוק ד'

אני יודע שכשאלוהים כועס, הוא נראה בעל פנים ארוכות, אפורות ורזות, לא מגולחות, לחיים בולטות, אף נישרי, שפתיים עבות וקפוצות, אוזניים גדולות ושעירות, מצנפת אפורה חבושה מעליהם, ועיניים גדולות, שחורות ורושפות אש וגיצים, הלוכדות בטירוף מהפנט. וכיצד נגלו אלי פניו של האלוהים הכועס - אספר כאן.

"... ועיניים גדולות, שחורות ורושפות אש וגיצים, הלוכדות בטירוף מהפנט."

כשהייתי בן שש עברו הוריי לגור מתל-אביב אל שכונת הבתים הדו-משפחתיים שבחולון, עם הגינה הקטנה וגגות הרעפים האדומים, ועם ים החולות הזהובים האינסופי שמסביב. במשך ארבע שנות מגורינו שם חוויתי חוויות ילדות עשירות, מהן - משכרות מעונג של יפי שקיעות וטיולים בחולות, משחקי רחוב, גידול חיות ופירות גינה, ומהן - של פחד, עלבון, כעס ובדידות. ואחת מהאחרונות היא נושא סיפורנו.

חבורת ילדים היינו בשכונה. רוני, ומשה ולורי ועומרי ומלכה אחותם, ועמי ויורם הצולע וימימה אחותם, ואני ורפי אחי התאום, ועוד ילדים מהרחובות הסמוכים. לורי ועמי היו המנהיגים שבחבורה, פרחחים גסי רוח וחסרי לב, שהפילו מרותם וחיתיתם על כל שאר הילדים, והיו מציקים להם ולנו כל אימת שחפצו, באקראיות בוטה. ואנחנו היינו בחרדה מתמדת, פן יבחרו בנו הפעם להתעללות התורנית, לקללה, למכה או לעלבון.

ולא רק בנו, בילדים, נהגו להתעלל, אלא גם במבוגרים דיירי השכונה. היו מתפלחים אל תוך הגינות הפרטיות וגונבים פירות או צעצועים שהיו מוטלים בחצרות. או שהיו מתגנבים בלילה

סמוך אל מאחורי גדר הבית ומשמיעים קולות של נביחות כלבים ויללות תנים. והיו זורקים אבנים על החלונות ומנפצים שמשות. והם היו גם מתעללים באנשים מזדמנים שהיו מופיעים בשכונה, כמו בשוטרים שבניידת וכמו בחלבן, שהנה הוא מתקרב כהרגלו מידי בוקר לשכונה, רכוב על עגלת התלת-אופן שלו, רגליו נעות באיטיות על הדוושות בתנועות סיבוביות מעלה מטה, גופו נע מצד לצד.

"עגלת התלת-אופן שלו"

ובתוך עגלת תלת-האופן עומדים זקופים, מתנודדים קמעה מצד לצד ונוקשים האחד בשני מטלטולי הדרך, ארבעה פְּדִי מתכת עבי צוואר, מלאים בחלב. הוא נעצר מול פתח אחד הבתים, מחנה את אופניו בצד הרחוב, יורד מהם, נוטל עימו את אחד הכדים ונכנס אל הבית. אחרי מספר דקות יוצא, חוצה את הרחוב ונכנס אל הבית שממול. אחרי זמן קצר יוצא, מחזיר את הכד לעגלה, נוסע עד אל מול הבית הסמוך, מחנה את אופניו בצד הרחוב, יורד מהם, וחוזר חלילה. ההזדמנות המתבקשת להתעלל בו לא חומקת מעיניהם של לורי ועמי, שעומדים מרחוק כחיות טרף וצופים בשיגרת תנועותיו. קשרו מספר חבלים זה לזה ויצרו חבל אחד ארוך. קשרו את צידו האחד לגדר אחד הבתים, שאליו החלבן עדיין לא הגיע, הניחו את החבל ברפיון מוטל על הרצפה לרוחב הרחוב עד לבית שממול, אווזים בקצהו השני, מתחבאים מאחורי גדר-החי ומחכים בדריכות. והחלבן ממשיך בתנועתו מבית לבית, ומתקרב ברכיבה לקראת החבל. וכשמגיע ממש לפניו, הם מושכים אותו בבת אחת, והוא מזנק כנחש מתוח מן הקרקע אל מול האופניים לכל רוחב הכביש. החלבן עוצר בבת אחת את אופניו. פְּדִי החלב שעמדו בעגלה קורסים לפניו, מיכסו של אחד מהם נפתח והחלב ניגר ממנו ונשפך על הכביש. החלבן מזנק מאופניו ומרים מתוך העגלה את הכד הפתוח, כדי להציל את שארית החלב שעדיין אגור בתוכו. בעודו אווז בכד בידו האחת ובמכסה בידו השנייה, מסתכל החלבן סביבו, כעס נורא ממלא את כל ישותו ומחפש מוצא להתפרצותו.

ואני הקטן, עומד לבדי על החול בסמוך לשם, יחף ולבוש בחולצת טי ומכנסי התעמלות פשוטים ומרושלים, אוחז בסנדוויץ שהכינה לי אמא, מביט בסקרנות מבוהלת על המתרחש. ואז נקלטת בהבזק דמותי הצנומה בזווית עיניו של החלבן, והוא החל לרוץ לקראתי בטירוף, פניו האיומות מקפואות אותי על מקומי, "זה הם...זה הם..." אני מספיק לגמגם אחוז אימה, מצביע למקום מחבואם של לורי ועמי מאחורי הגדר, אך האיש לא שועה לדברי, ומכניס לי סטירה מצלצלת שמעיפה אותי על החול ואת חתיכות הסנדוויץ לכל עבר, אוזניי מצלצלות מעוצמת החבטה, מתפלץ מפחד ומעלבון נוראיים שלא חוויתי כדוגמתם מעולם.

וכך נגלו אליי פניו הכועסים של האלוהים.

תל-אביב, 11.4.2009